

Відкрита історико-краєзнавча конференція
учнівської молоді
«МОЯ ГРОМАДА і ВІЙНА»

Мій батько – захисник Батьківщини

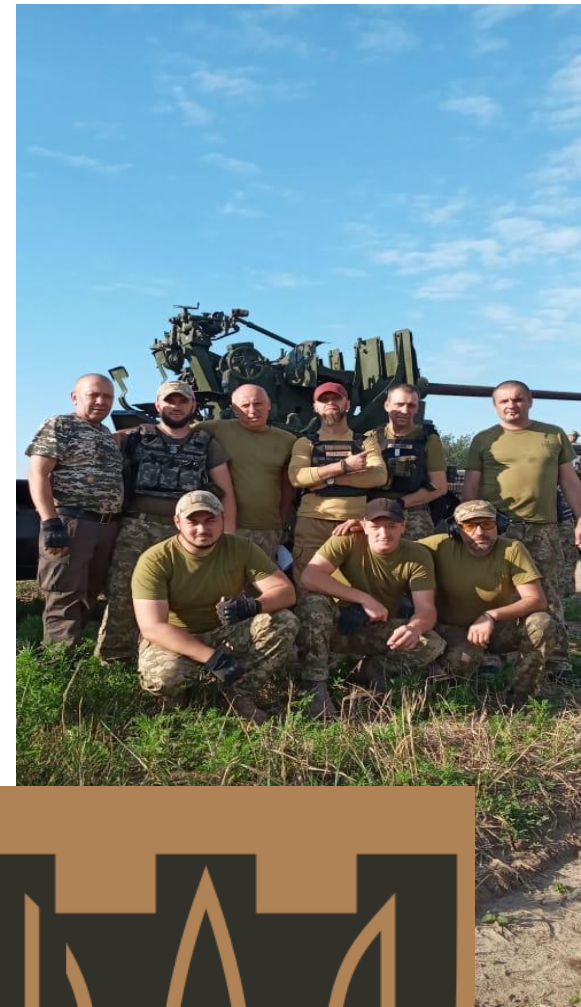
Робота учня 8 –а класу
КЗ “Роганський академічний ліцей”
Набока Артьома Олеговича

- Війна з перших днів стрімко увірвалась на територію Роганської громади. Перший танк на території селища Рогань було зафіксовано в ніч з 24 на 25 лютого. Почались постійні обстріли, в результаті яких були повністю знеструмлені селища Рогань, Докучаєвське. І якщо Докучаєвське вдалося перепідключити на резервне живлення, то Рогань залишилась без світла, а частина будинків без води і тепла. Фактично селище опинилось на лінії бойового зіткнення. Жителі опинились перед вибором , що робити далі. Хтось евакуювався, хтось ще залишався, не бажаючи покидати свої домівки і сподіваючись на швидке закінчення війни. Були люди, які з перших днів війни записались в загони територіальної оборони чи пішли добровольцями на фронт. Серед них був і мій батько Олег Олексійович Набок.

- Набок Олег Олексійович народився у 1976 році в селищі Рогань. Закінчив Роганську середню школу №3 Харківського району Харківської області. В дитинстві був спокійний, любив дивитися мультики та казки.
- В школі Олег не був зразковим учнем, не був, ні лідером не відмінником, але він завжди був сам собою, мав повагу серед однолітків, міг розвеселити та пожартувати.
- У підлітковому віці займався футболом, приймав участь у змаганнях за школу, грали з різними школами інших селищ нашого району. Тато розповідав з гордістю про те як змагалися. Було по різному: і програвали і перемагали. Був футбольним фанатом, затятий рибак, грибник, дуже був компанійський з ним не доводилося сумувати.
- Після 9 класу пішов учитися до професійного училища на автослюсаря. Строкову службу проходив у м. Славутич, пішов служити в 19 років.

Навесні 2022 року приєднався до місцевої тероборони. А згодом мобілізувався на війну. Батько не міг сидіти на місці і нічого не робити. Військова підготовка тривала приблизно тиждень, це були тренувальні заходи. Проходили вони на полігоні, де навчався керувати зенітно-ракетною установкою, стріляти з автомата, чистити його, заряджати, як правильно рухатись, займати позиції, обороняти, як проводити розвідку та орієнтуватися на місцевості. Воював в військовій частині А-4603, на посаді водія зенітного артилерійського відділення зенітного ракетно-артилерійського взводу роти вогневої підтримки, солдат 249-го окремого батальйону 127-ї окремої бригади ТрО ЗСУ м. Харкова.

Влітку 2022 року брав участь в оборонних боях в північних районах Харківської області. Він пишався тим, що пішов воювати, завжди прагнув бути потрібним. Часто нам розповідав про те, як вони з побратимами разом раділи маленьким перемогам. Якщо щось запитували про його військові будні, то відповідав лише так: «все добре», «тримаємось». Ми ж зайвого не питали. Намагався, здається, швидше нас втішити, ділився веселістю, добротою, щось міг пожартувати. Коли тато нам довго не телефонував, так було декілька раз за весь час, який він був на бойових завданнях, ми всією душею хвилювались, пам'ятаємо одного разу як він написав в смс два слова «я жив», - радість була до сліз.

Батько брав участь у наступальних заходах по звільненню населених пунктів с. Борщова та с. Лук'янці Харківського району, Харківської області. Військові 249 батальйону 127 бригади ТрО ЗСУ м. Харкова 11 вересня 2022 року повідомили, що вони увійшли в с. Борщова і звільнили його від рашистських окупантів. Того ж дня було звільнене с. Лук'янці Липецької громади. Згодом бригада отримала завдання зайняти позиції для бойового чергування в населеному пункті Мороховець Харківського району, Харківської області. Ворог не полишає спроби повернути втрачені території. Щодня продовжувались ворожі обстріли, через кордон проривались рашистські ДРГ. Герой загинув 25 вересня 2022 року в районі населеного пункту Мороховець, Харківського району, Харківської області під час несення бойового чергування. При виявленні переміщення диверсійно-розвідувальної групи противника отримав поранення, несумісні з життям.

Нагороджений посмертно орденом «За мужність» III ступеня.

